

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

13. detsember 2012*

Liidu finantshuvide kaitse — Määrus (EÜ, Euratom) nr 2988/95 — Artiklid 4 ja 5 — Halduskaristus — Haldusmeede — Määrus (EMÜ) nr 822/87 — Kontsentreeritud viinamarjavirde eraladustusabi — Ühenduse päritolu — Määrus (EMÜ) nr 1059/83 — Pikaajaline ladustusleping — Artikli 2 lõige 2 — Artikli 17 lõike 1 punkt b — Abi vähendamine vastavalt rikkumise raskusele

Kohtuasjas C-670/11,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Conseil d'État' (Prantsusmaa) 28. novembri 2011. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. detsembril 2011, menetluses

Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

versus

Vinifrance SA,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: kohtunik L. Bay Larsen neljanda koja presidendi ülesannetes ning kohtunikud J.-C. Bonichot, C. Toader (ettekandja), A. Prechal ja E. Jarašiūnas,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: ametnik V. Tourrès,

arvestades kirjalikus menetluses ja 3. oktoobri 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer), esindajad: advokaadid H. Didier ja F. Pinet,
- Prantsuse valitsus, esindajad: G. de Bergues, S. Menez ning C. Candat,
- Poola valitsus, esindajad: M. Szpunar ja B. Majczyna,
- Euroopa Komisjon, esindajad: B. Schima ja D. Triantafyllou,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 16. märtsi 1987. aasta määrust (EMÜ) nr 822/87 veinituru ühise korralduse kohta (EÜT L 84, lk 1), muudetud nõukogu 19. juuli 1988. aasta määrusega (EMÜ) nr 2253/88 (EÜT L 198, lk 35) (edaspidi „määrus nr 822/87”), komisjoni 29. aprilli 1983. aasta määrust (EMÜ) nr 1059/83 lauaveini, viinamarjavirde, kontsentreeritud viinamarjavirde ja puhastatud kontsentreeritud viinamarjavirde ladustuslepingute kohta (EÜT L 116, lk 77), muudetud komisjoni 15. detsembri 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 2646/1999 (EÜT L 324, lk 10) (edaspidi „määrus nr 1059/83”), ning nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määrust (EÜ, Euratom) nr 2988/95 Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse kohta (EÜT L 312, lk 1; ELT eriväljaanne 01/01, lk 340).
- 2 See taotlus on esitatud Établissement national des produits de l’agriculture et de la mer’i (FranceAgriMer), kes on Office national interprofessionnel des vins’i (Onivins) õigusjärglane, ja Vinifrance SA (edaspidi „Vinifrance”) vahelises vaidluses, mille ese on viimasele makstud kogu ladustusabi tagasinõudmine.

Õiguslik raamistik

A – Õigusnormid veinituru ühise korralduse kohta

1. Määrus nr 822/87

- 3 Määruse nr 822/87 artiklist 1 ning I lisa punktist 6 nähtub, et selle määrusega reguleeritakse eelkõige kontsentreeritud viinamarjavirret, mis on määratletud kui karamellimata viinamarjavirre, mis on saadud viinamarjavirde osalise veetustamise teel ja mis on „toodetud ühenduses”.
- 4 Sellega seoses on selle määruse artikli 32 lõigetes 1 ja 2 sätestatud:

„1. Kehtestatakse eraladustusabi kord:

[...]

— viinamarjavirdele, kontsentreeritud viinamarjavirdele ja puhastatud kontsentreeritud viinamarjavirdele.

2. Lõikes 1 sätestatud abi antakse sekkumisametitega sõlmitud pikaajalise ladustuslepingu korral [...]”
[mitteametlik tõlge]

2. Määrus nr 1059/83

- 5 Määruse nr 1059/83 artiklist 1 johtub, et selle määrusega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad ladustuslepingute sõlmimiseks.
- 6 Selle määruse põhjenduses 3 on märgitud, et kuna „[...] lepingud sõlmitakse sekkumisameti ja taotluse esitanud tootjate vahel, siis tuleks määratleda mõiste „tootja” ning sellistele isikutele pandud kohustusi silmas pidades tuleks ette näha, et tootjad peavad olema ladustuslepinguga hõlmatud toodete omanikud”. [Siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

7 Nimetatud määruse artikkel 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Sekkumisametid sõlmivad eraladustuslepinguid üksnes üksiktootjate või tootjate rühmadega.

Käesoleva määruse kohaldamisel tähendab mõiste „tootja” mis tahes füüsilist või juriidilist isikut või selliste isikute rühma, kes sooritab või laseb enda nimel sooritada mõnda järgmistest toimingutest:

- viinamarjade töötlemine viinamarjavirdeks,
- viinamarjavirde töötlemine kontsentreeritud viinamarjavirdeks või puhastatud kontsentreeritud viinamarjavirdeks,
- värske viinamarjade, viinamarjavirde, või kääri viinamarjavirde töötlemine lauaveiniks.

2. Tootjad võivad sõlmida lepinguid üksnes nende toodete kohta, mis nad on ise tootnud, või mis on toodetud nende vastutusel ja on veel nende omandis.”

8 Selle sama määruse artiklis 12 on määratud kindlaks kogu Euroopa Liidus ühe hektoliitri kohta päevas makstava ladustusabi ühtsed määrad, sealhulgas viinamarjavirde puhul.

9 Määruse nr 1059/83 artikli 17 lõikes 1 on ette nähtud:

„Välja arvatud vääramatu jõu korral,

- a) ei maksta toetust, kui tootja ei täida artikli 7 lõike 2, artiklite 15 ja 16 ning vajaduse korral artikli 10 lõike 2 alusel talle pandud kohustusi;
- b) kui tootja ei täida mõnda käesoleva määruse või lepingu alusel talle pandud kohustust peale punktis a loetletud kohustuste, vähendatakse makstavat abi summa võrra, mille pädev asutus määrab kindlaks vastavalt rikkumise raskusele.”

B – Määrus nr 2988/95 liidu finantshuve kaitse kohta

10 Määruse nr 2988/95 põhjendused 4, 5 ja 8 on sõnastatud järgmiselt:

„tõhusaks võitluseks ühenduste finantshuve kahjustava kelmuse vastu on vaja kõikidel ühenduse poliitikaga hõlmatud aladel kehtestada ühtsed õigusnormid;

eeskirjade eiramiste kirjeldused ja sellega seotud haldusmeetmed ja -karistused nähakse ette vastavalt käesolevale määrusele valdkondade eeskirjades;

[...]

ühenduse õigusaktides on kehtestatud ühenduse halduskaristused ühise põllumajanduspoliitika raames; sellised karistused tuleb kehtestada ka teistes valdkondades”.

11 Selle määruse artiklis 1 on sätestatud:

„1. Euroopa ühenduste finantshuve kaitsmiseks võetakse käesolevaga vastu üldised eeskirjad ühenduse õiguse suhtes toimunud eeskirjade eiramise ühtse kontrolli ning haldusmeetmete ja -karistuste kohta.

2. „Eeskirjade eiramine” tähendab ühenduse õiguse mis tahes sätte rikkumist ettevõtja tegevuse või tegevusetuse kaudu, mis kahjustab või kahjustaks ühenduste üldelarvet või nende juhitavaid eelarveid kas otse ühenduste nimel kogutud omavahenditest laekunud tulu vähenemise või kaotamise või põhjendamatu kuluartikli tõttu.”

- 12 Nimetatud määruse artikli 2 lõike 3 kohaselt määratleb „[ü]henduse õigus [...] kõnealuste eeskirjade nõuetekohaseks kohaldamiseks vajalike haldusmeetmete ja -karistuste laadi ja ulatuse, võttes arvesse eeskirjade eiramise laadi ja raskust, antud või saadud soodustust ja vastutuse astet”.

- 13 Sama määruse II jaotises asuvas artiklis 4 „Haldusmeetmed ja -karistused” on sätestatud:

„1. Tavaliselt järgneb mis tahes eiramisele põhjendamatult saadud soodustuse äravõtmine:

— kohustusena maksta või tagasi maksta maksmisele kuuluvad või põhjendamatult saadud summad,

[...]

2. Lõikes 1 osutatud meetmete kohaldamine piirdub saadud soodustuse äravõtmisega, ja kui nii on sätestatud, siis ka intressidega, mis võidakse kindlaks määrata ühtsel alusel.

[...]

4. Käesolevas artiklis sätestatud meetmeid ei käsitleta karistusena.”

- 14 Määruse nr 2988/55 artikli 5 lõikes 1 on ette nähtud:

„Tahtlike või hooletusest tulenevate eiramiste tulemuseks võivad olla järgmised halduskaristused:

a) haldustrahv;

b) põhjendamatult saadud või maksmata jäetud summadest suurema summa maksmine, vajaduse korral koos intressiga; see lisasumma määratakse kindlaks vastavalt konkreetsetes eeskirjades sätestatud protsendile ja hoiatusvahendina ei tohi see ületada teatavat taset;

c) ühenduse eeskirjade alusel saadud soodustuse täielik või osaline äravõtmine isegi siis, kui ettevõtja on saanud soodustusest üksnes osalist kasu;

d) soodustuse andmisest keeldumine või soodustuse äravõtmine teatavaks eiramisele järgnevaks ajavahemikuks;

[...]”

II – Põhikohtuasja asjaolud ja eelotsuse küsimused

- 15 Vinifrance on äriühing, kelle tegevusala on vaadiveinide ja kontsentreeritud viinamarjamahla müük ja vahendamine. Detsembris 1997 ostis see äriühing ligikaudu 34 408 hektoliitrit viinamarjavirret kahelt Itaalia tarnijalt - äriühingutelt Cantine Trapizzo ja Far Vini. Kahe pikaajalise ladustuslepingu raames, mis sõlmiti 23. jaanuaril ja 4. veebruaril 1998 Onivinsiga, kontsentreeris Vinifrance need viinamarjavirded Itaalias ja ladustas need seejärel Prantsusmaal. Esimene ladustusleping hõlmas äriühingult Cantine Trapizzo tarnitud 8 110 hektoliitrit kontsentreeritud viinamarjavirret, samas kui teine leping hõlmas äriühingult Far Vini tarnitud 1 215 hektoliitrit kontsentreeritud viinamarjavirret. Vinifrance sai nendest lepingutest tulenevalt määruse nr 822/87 artikli 32 alusel vastavalt 10. märsil ja 6. aprillil 1998 ladustusabi summades 170 391,31 eurot ja 23 280,79 eurot.

- 16 Agence centrale des organismes d'intervention dans le secteur agricole (ACOFA) tuvastas 2000. aasta mai-, juuni- ja juulikuus Vinifrance'i juures läbi viidud kontrolli käigus esiteks, et äriühingut Far Vini ei ole enam alates 1992. aastast olemas ja arvetel märgitud aadressil ei asu ühtegi veiniette võtjat, ning teiseks, et suurem osa viinamarjavirdest, mille Vinifrance äriühingult Cantine Trapizzo omandas, tarnis viimasele tegelikult äriühing Far Vini.
- 17 Võttes arvesse tõsiasja, et müügilepingute sõlmimise ajal ei olnud äriühingut Far Vini olemas, siis leiti ACOFA aruandes sisuliselt, et äriühingu Far Vini poolt kaudselt või otseselt tarnitud viinamarjavirde ühenduse päritolu ei ole tuvastatud ning ei ole kindel, et Vinifrance on saanud selle omanikuks. Seevastu ei seadnud ACOFA kahtluse alla selle viinamarjavirde ühenduse päritolu ning omandit, mille Vinifrance oli omandanud küll äriühingult Cantine Trapizzo, kuid mida ei tarninud viimasele äriühing Far Vini, mis koguseliselt vastas enne kontsentreerimist kõnealusest 34 408 hektoliitrist 4 587,8 hektoliitrile viinamarjavirdele.
- 18 Lähtudes ACOFA aruandest, tühistas Onivinsi direktor 23. detsembri 2003. aasta otsusega kogu Vinifrance'ile makstud ladustusabi, leides peamiselt, et Vinifrance ei suutnud tõendada, et tema poolt äriühingult Far Vini otseselt või kaudselt omandatud viinamarjavirre on ühenduse päritolu, ega lisaks tõendada, et ta on selle omanik.
- 19 Vinifrance palus 16. jaanuaril 2004 Tribunal administratif de Montpellier'le (Montpellier' esimese astme halduskohus) esitatud kaebuses see otsus tühistada. See kohus tühistas 15. juuni 2007. aasta kohtuotsusega nimetatud otsuse põhjendusel, et Onivinsil ei ole kogu abi tagasimaksmise nõudmiseks õiguslikku alust.
- 20 Tribunal administratif de Montpellier sõnul on määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punkti b kohaselt võimalik nõuda üksnes osalist tagasimaksmist, proportsionaalselt tootja toimepandud rikkumise raskusega. See kohus leidis, et Vinifrance'ile etteheidetavad rikkumised kuuluvad selle artikli 17 kohaldamisalasse. Eelkõige leidis ta, et etteheide, mis põhineb sellel, et Vinifrance ei suutnud tõendada, et viinamarjavirre on ühenduse päritolu ja tema on selle omanik, oli põhjendatud üksnes osaliselt, mitte kogu ladustuslepingutega hõlmatud kontsentreeritud viinamarjavirde osas. Seetõttu otsustas see kohus, et Onivinsi otsus on ebaseaduslik osas, milles see nõuab abi täielikku tagasimaksmist, sealhulgas õiguspäraselt makstud abi.
- 21 Office national interprofessionnel des fruits, des légumes, des vins et de l'horticulture (Viniflor), kes on Onivinsi õigusjärglane, esitas selle kohtuotsuse peale Cour administrative d'appel de Marseille'le (Marseille teise astme halduskohus) apellatsioonkaebuse. Nimetatud kohus jättis selle kaebuse 15. juuni 2009. aasta kohtuotsusega rahuldamata, leides eelkõige, et Tribunal administratif de Montpellier kohaldas õigesti määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punkti b. Muu hulgas oli ta seisukohal, et ainuüksi tõsiasi, et Onivinsi direktor nõudis kogu abi tagasimaksmist, sealhulgas selle osa abist, mis puudutas viinamarjavirret, mille päritolu ja omandit ACOFA ei vaidlustanud, on igal juhul piisav tõendamaks, et selle otsusega on õigusnormi rikutud.
- 22 FranceAgriMer, kes on Viniflori õigusjärglane, esitas selle kohtuotsuse peale Conseil d'État'le (kõrgeim halduskohus) kassatsioonkaebuse, väites eelkõige, et Cour administrative d'appel de Marseille rikkus õigusnormi esiteks, kui ta leidis, et Onivinsi direktori otsusega ei või nõuda tagasi kogu Vinifrance'ile makstud abi, ning teiseks, kui ta järeldas selle asjaolu põhjal, et nimetatud otsus tuleb tervikuna tühistada.
- 23 FranceAgriMeri sõnul ei kuulu toimepandud eeskirjade eiramine määruse nr 1059/83 artikli 17 kohaldamisalasse. Seega, kuna valdkonna eeskirjadega ei ole etteheidetava eeskirjade eiramise kohta sõnaselgelt õigusnormi ette nähtud – käesoleval juhul asjaolu kohta, et Vinifrance ei tõendanud, et ta oli viinamarjavirde omanik määruse nr 1059/83 artikli 2 lõike 2 tähenduses, ega seda, et need oli ühenduse päritolu, nagu on nõutud määruses nr 822/87 -, tuleb sellise eeskirjade eiramise korral, mis tingib abi maksmise aluseks olevate ladustuslepingute tühistuse, põhjendamatult saadud soodustus ära

võtta. FranceAgriMer väidab, et Onivins võis määruse nr 2988/95 alusel õiguspäraselt nõuda Vinifrance'ile antud kahe eraladustusabi kogu ulatuses tagasimaksmist. Teise võimalusena väidab see sekkumisamet, et Onivinsi otsust ei oleks pidanud tühistama kogu ulatuses, vaid üksnes ulatuses, millega nõutakse selle osa abi tagasimaksmist, mille puhul ei ole eeskirjades ette nähtud tingimustele vastavust kahtluse alla seatud.

24 Neil asjaoludel otsustas Conseil d'État menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

- „1. Juhul kui ilmneb, et tootja, kes on saanud ühenduse abi kontsentreeritud viinamarjavirde ladustamiseks siseriikliku sekkumisametiga sõlmitud ladustuslepingu alusel, on omandanud fiktiivselt äriühingult või selliselt äriühingult, mida ei ole olemas, viinamarjavirret, mida ta on lasknud kontsentreerida tema vastutusel enne selle ladustamist, siis kas seda tootjat võib pidada kontsentreeritud viinamarjavirde „omanikuks“ [...] määruse [...] nr 1059/83 artikli 2 lõike 2 sätete tähenduses? Kas sama määruse artiklit 17 kohaldatakse siis, kui siseriikliku sekkumisametiga sõlmitud ladustuslepingu rikkumine on eriti raske, mis tuleneb eelkõige asjaolust, et siseriikliku sekkumisametiga lepingu sõlminud äriühingut ei saa pidada ladustatud toodete omanikuks?
2. Kui selline valdkondlik määrus nagu [määrus nr 822/87] kehtestab ühenduse abi korra, kuid ei sätesta selles korras sisalduvate sätete rikkumise eest karistamise korda, siis kas [määrust nr 2988/95] saab sellise rikkumise puhul kohaldada?
3. Juhul kui majandustegevuses osaleja rikub sellise valdkondliku määrusega nagu määrus nr 1059/83 sätestatud kohustusi ning selle määrusega kehtestatud tingimusi ühenduse abi saamiseks ning kui selles valdkondlikus määruses nähakse ette meetmete ja karistuse kord, nagu seda on tehtud eespool viidatud määruse artiklis 17, siis kas see kord välistab muu [liidu] õigusega kehtestatud korra kohaldamise, kuigi asjaomane rikkumine kahjustab samas [liidu] finantshuve? Või on just vastupidi nii, et sellise rikkumise korral kuulub kohaldamisele ainult määrusega nr 2988/95 sätestatud haldusmeetmete ja -karistuste kord? Või kohaldatakse mõlemat määrust?
4. Kui kuuluvad kohaldamisele nii valdkondlik määrus kui ka määrus nr 2988/95, siis kuidas nende sätteid rakendatavate meetmete ja karistuste kindlaksmääramiseks koos kohaldada?
5. Juhul kui majandustegevuses osaleja on liidu õigust mitmes aspektis rikkunud ning kui mõned nendest rikkumistest kuuluvad valdkondliku määruse meetmete ja karistuste korra kohaldamisalasse, samas kui teiste puhul on tegemist eeskirjade eiramisega määruse nr 2988/95 tähenduses, siis kas kuulub kohaldamisele ainult viimati nimetatud määrus?”

III – Eelotsuse küsimuste analüüs

A – Esimese küsimuse esimene osa

- 25 Esimese küsimuse esimese osaga palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas sellises olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kus selle tulemusel, et äriühingut, mida ei ole olemas, peetakse viinamarjavirde müüjaks, ei ole võimalik tõendada selle viinamarjavirde ühenduse päritolu, võib tootja, kes on nimetatud viinamarjavirde sellelt äriühingult omandanud, siiski õiguspäraselt selle kohta sõlmida ladustuslepingu, mis hõlmab kohustust, et see viinamarjavirre on „veel tema omandis“, nagu on sätestatud määruse nr 1059/83 artikli 2 lõikes 2, ning seega sellest tulenevalt saada määruse nr 822/87 alusel ladustusabi.

- 26 Tuleb märkida, et kuigi määruse nr 1059/83 artikkel 2 määratleb tõepoolest mõiste „tootja” selle määruse tähenduses ja nõuab eelkõige, et viimane peab sekkumisametiga õiguspäraselt ladustuslepingu sõlmimiseks, mis annab talle õiguse ladustusabile, olema viinamarjavirde „omanik”, ei määratle see säte mõistet „omanik”.
- 27 Siiski kehtestab see määrus üksnes määruse nr 822/87 rakenduseeskirjad seoses ladustuslepingutega, mille alusel võib tekkida õigus saada ladustusabi.
- 28 Nagu FranceAgriMer ja Euroopa Komisjon õigesti märkisid, tekib küsimus, kas tootja on „omanik” määruse nr 1059/83 artikli 2 lõike 2 tähenduses ja võib sellest tulenevalt sõlmida ladustuslepingu, mille alusel tekib õigus ladustusabile, üksnes olukorras, kus viinamarjavirre kuulub määruse nr 822/87 sisulisse kohaldamisalasse. Selle aspektiga seoses ei ole vaidlust selle üle, et kõne all olevate õigusnormide kohaselt tekib üksnes ühenduse päritolu viinamarjavirde puhul õigus sellisele ladustusabile, nagu on selle määrusega ette nähtud.
- 29 Põhikohtuasjas on selge, et Vinifrance ei tootnud viinamarjavirret ise, vaid omandas selle müügilepinguga. On ilmne, et see müügileping sõlmiti äriühinguga, mida ei olnud selle lepingu sõlmimise hetkel õiguslikult olemas, ning seetõttu ei olnud võimalik tõendada nimetatud äriühingu poolt otseselt või kaudselt tarnitud viinamarjavirde ühenduse päritolu.
- 30 Olenemata sellest, kas Vinifrance oli „tootjana” juriidiliselt või faktiliselt kõnealuse kauba omanik, ei saa neil asjaoludel olukorras, kus viinamarjavirret ei saa pidada ühenduse päritoluga viinamarjavirdeks, sellise tootjal puhul igal juhul leida, et ta omandas määruse nr 822/87 kohaldamisalasse kuuluva viinamarjavirde, mis annab talle selle määruse alusel õiguse saada ladustustabi.
- 31 Eelnevat arvesse võttes tuleb esimese küsimuse esimesele osale vastata, et sellises olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kus selle tulemusel, et äriühingut, mida ei ole olemas, peetakse viinamarjavirde müüjaks, ei ole võimalik tõendada selle viinamarjavirde ühenduse päritolu, ei või tootja, kes on nimetatud viinamarjavirde sellelt äriühingult omandanud, igal juhul saada määruse nr 822/87 alusel ladustusabi.

Esimese küsimuse teine osa ning teine kuni viies küsimus

- 32 Esimese küsimuse teise osaga ning teise kuni viienda küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selle sättega ette nähtud karistuste korda kohaldatakse juhul, kui tootja sai ladustusabi isegi siis, kui suurem osa abi taotlemiseks esitatud ladustuslepingutega hõlmatud viinamarjavirdest ei ole vastupidi sellele, mida on nõutud määrusega nr 822/87, ühenduse päritolu. Lisaks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus nende samade küsimustega teada, kas ja millises ulatuses võivad määruse nr 2988/95 sätted olla sellise eeskirjade eiramise menetlemisel täiendavaks või alternatiivseks õiguslikuks aluseks.

Euroopa Kohtule esitatud seisukohad

- 33 FranceAgriMer ja Prantsuse valitsus väidavad sisuliselt, et määruse nr 1059/83 artikli 17 eesmärk ei ole reguleerida sellise eeskirjade eiramise menetlemist, nagu on kõne all põhikohtuasjas. Esiteks kehtestab selle artikli lõike 1 punkt 2 karistuste korra juhuks, kui rikutud on selle määruse teatud sätetes ammendavalt loetletud kohustusi, kuid mis ei ole põhikohtuasjas kõne all. Teiseks on nimetatud artikli 17 lõike 1 punktis b tõepoolest nähtud ette karistus juhuks, kui rikutakse mõnda muud kohustust, mis tuleneb sellest määrusest või ladustuslepingust. Siiski ei saa seda karistust, mis seisneb makstud abi vähendamises vastavalt toime pandud rikkumise raskusele, kohaldada nii raske rikkumise suhtes nagu see, et tootja ei ole viinamarjavirde omanik – mis kujutab endast määruse nr 1059/83

artikli 2 lõike 2 rikkumist – või see, et ei ole võimalik tõendada ühenduse päritolu viinamarjavirde puhul, millest tulenevalt oli võimalik ladustusabi saada –, mis kujutab endast põhikohustuse rikkumist, millest sõltus sellise määruses nr 822/87 sätestatud ladustusabi andmine.

- 34 Eelkõige leiab Prantsuse valitsus, et määruse nr 1059/83 artikkel 17 kehtestab karistused seoses ladustuslepingute täitmisega. Põhikohtuasjas esile tõstetud eeskirjade eiramine puudutas nende samade lepingute sõlmimise tingimusi ning seega nende lepingute kehtivust, millest sõltub ladustusabi saamine.
- 35 Mis puudutab olukorda, kus kindlaks määratud karistus kohaldatavates valdkonna eeskirjades puudub, milleks käesoleval juhul on määrused nr 822/87 ja nr 1059/83, siis leiavad FranceAgriMer ja Prantsuse valitsus, et määrus nr 2988/95 on kohaldatav ulatuses, milles etteheidetavad rikkumised on eeskirjade eiramine selle viimati nimetatud määruse artikli 1 tähenduses. Sellega seoses märgivad nad, et Euroopa Kohus on juba tõepoolest otsustanud, et selle määruse artiklit 5 ei saa kasutada õigusliku alusena halduskaristuse määramisel. Siiski on nad seisukohal, et põhikohtuasjas kõne all oleva kogu ladustusabi tagasinõudmisel võib õigusliku alusena käsitleda nimetatud määruse artiklit 4, mis näeb ette liidu õiguse üldpõhimõtte, mille kohaselt tuleb tagasi maksta kogu põhjendamatult saadud ühenduse abi.
- 36 Poola valitsus leiab omalt poolt, et kui valdkonna eeskirjad ei näe ette eeskirjade eiramise menetlemisel karistuse määramist, siis tuleb kohaldada karistusi, mis on sätestatud siseriiklikus õiguses, juhul kui sellised õigusnormid on kehtestatud. Lisaks märgib see valitsus, et kohustus maksta tagasi põhjendamatult saadud abi kuulub mõiste „haldusmeede” kohaldamisalasse määruse nr 2988/95 artikli 4 tähenduses ning ei takista seda, et lisaks sellisele abi äravõtmisele määratakse ka halduskaristus.
- 37 Komisjon väidab alguses, et kuna kaks tuvastatud eeskirjade rikkumist puudutavad ainult ühte osa põhikohtuasjas kõne all olevast viinamarjavirdest, siis hõlmab Prantsuse sekkumisameti poolt vastu võetud mõlema kahe ladustusabi tervikuna äravõtmise otsus tegelikult kahte aspekti.
- 38 Esiteks puudutas see otsus ühe osa ladustusabi äravõtmist seoses viinamarjavirde kogusega, mille puhul Vinifrance ei esitanud tõendit, et ta oli selle „omanik” ja et see oli ühenduse päritolu. Sellega seoses märkis komisjon, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt on selline äravõtmine üksnes tagajärg tuvastamisele, et ühenduse õigusnormidest tuleneva soodustuse saamiseks vajalikud tingimused ei olnud täidetud, mistõttu saadud abi on alusetu ja selle tagastamise kohustus on seega põhjendatud.
- 39 Teiseks, mis puudutab selle osa abi äravõtmist, mis anti seoses viinamarjavirde kogusega, mis pärines ainult äriühingult Cantine Trapizzo ja mille puhul ei ole tuvastatud ühtegi eeskirjadest tuleneva kohustuse rikkumist, siis väitis komisjon, et seda osa nimetatud otsusest tuleb analüüsida kui karistust. Siiski ei leidu sellele ühtegi õiguslikku alust ei määruses nr 2988/95 ega valdkondlikes määrustes nr 822/87 ja nr 1059/83 ega siseriiklikus õiguses.
- 40 Siiski viitas komisjon kohtuistungil sellele, et kuna pärast kontsentreerimist ei olnud enam võimalik ühenduse päritoluga viinamarjavirret ühenduse päritoluta viinamarjavirdest eristada, leiab ta selliste asjaolude korral, et kogu ladustusabi tuleb haldusmeetmega tagasi nõuda.

2. Euroopa Kohtu vastus

a) Üldised kaalutlused määruse nr 2988/95 kohta

- 41 Olgu meenutatud, et määruse nr 2988/95 artikli 1 lõige 1 kehtestab üldised eeskirjad ühenduse õiguse suhtes toimunud eeskirjade eiramise ühtse kontrolli ning haldusmeetmete ja -karistuste kohta ning need selleks, nagu nähtub nimetatud määruse põhjendusest 3, et võidelda igasuguse liidu finantshuve

kahjustava tegevuse vastu mis tahes alal (24. juuni 2004. aasta otsus kohtuasjas C-278/02: Handlbauer, EKL 2004, lk I-6171, punkt 31, ja 22. detsembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-131/10: Corman, EKL 2010, lk I-14199, punkt 36).

- 42 Seega nähtub määruse nr 2988/95 põhjendusest 4, et tõhusaks võitluseks liidu finantshuve kahjustava kelmuse vastu on vaja kõikidel liidu poliitikaga hõlmatud aladel kehtestada ühtsed õigusnormid. Sama määruse põhjenduse 5 kohaselt nähakse eeskirjade eiramiste kirjeldused ja sellega seotud haldusmeetmed ja -karistused ette vastavalt määrusele nr 2988/95 valdkonna eeskirjades (1. juuli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-295/02: Gerken, EKL 2004, lk I-6369, punkt 55).
- 43 Liidu õiguse eeskirjade eiramise eest ette nähtud kontrollide ja karistuste valdkonnas on liidu seadusandja kehtestanud määruse nr 2988/95 vastuvõtmisega rea üldpõhimõtteid ja nõudnud, et neid põhimõtteid järgitaks üldreeglina kõikide valdkondade õigusnormides (vt eelkõige 11. märtsi 2008. aasta otsus kohtuasjas C-420/06: Jager, EKL 2008, lk I-1315, punkt 61; 21. juuli 2011. aasta otsus kohtuasjas C-150/10: Beneo Orafi, EKL 2011, lk I-6843, punkt 69, ning 4. oktoobri 2012. aasta otsus kohtuasjas C-669/11: ED & F Man Alcohols, punkt 45). Lisaks nähtub sellest määrusest, et seda kohaldatakse ka määruse jõustumise hetkel kehtivate valdkonna eeskirjade suhtes (vt selle kohta 17. juuli 1997. aasta otsus kohtuasjas C-354/95: National Farmers' Union jt, EKL 1997, lk I-4559, punkt 39).
- 44 Määruse nr 2988/95 eesmärk on reguleerida igasugust olukorda seoses „eeskirjade eiramisega” selle määruse artikli 1 tähenduses, st liidu õiguse mis tahes sätte rikkumine ettevõtja tegevuse või tegevusetuse kaudu, mis kahjustab või kahjustaks liidu üldeelarvet või nende juhitavaid eelarveid kas otse liidu nimel kogutud omavahenditest laekunud tulu vähenemise või kaotamise või põhjendamatu kuluartikli tõttu.
- 45 Seoses sellega kohaldatakse igasuguse „eeskirjade eiramise” suhtes selle määruse artikli 1 tähenduses haldusmeetmeid ja –karistusi (vt selle kohta 5. juuni 2012. aasta otsus kohtuasjas C-489/10: Bonda, punkt 33).
- 46 Määruse nr 2988/95 artikli 4 lõike 1 esimeses taandes on seega sätestatud, et tavaliselt järgneb mis tahes eeskirjade eiramisele põhjendamatult saadud soodustuse äravõtmine kohustusena maksta või tagasi maksta maksmisele kuuluvad või põhjendamatult saadud summad.
- 47 Tahtlike või hooletusest tulenevate eiramiste osas sätestab selle määruse artikkel 5 ainult seda, et nende tulemuseks võivad olla teatud halduskaristused, mis on loetletud selles artiklis (vt 28. oktoobri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-367/09: SGS Belgium jt, EKL I-10761, punkt 35).
- 48 Nimetatud säte ei määratle täpselt, millist selles sättes nimetatud karistust tuleb kohaldada liidu finantshuve kahjustava eeskirjade eiramise korral (vt eespool viidatud kohtuotsused SGS Belgium jt, punkt 36, ning ED & F Man Alcohols, punkt 46).
- 49 Määruse nr 2988/95 artiklist 2 ja eelkõige selle artikli lõikest 3 koosmõjus selle määruse põhjendustega 5 ja 8 ilmneb, et liidu seadusandja ülesanne on vastu võtta sellised halduskaristusi kehtestavad valdkonna eeskirjad nagu need, mis olid kõnealuse määruse vastuvõtmise ajal ühise põllumajanduspoliitika raames juba olemas (vt eespool viidatud kohtuotsus SGS Belgium jt, punkt 37).
- 50 Määruse nr 2988/95 artikli 5 lõike 1 punktidest c ja d nähtub, et ühenduse eeskirjade alusel saadud soodustuse täielik või osaline äravõtmine isegi siis, kui ettevõtja on saanud soodustusest üksnes osalist kasu, on halduskaristus (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Bonda, punkt 34). Siiski saab vastavalt Euroopa Kohtu praktikale sellise karistuse, isegi kui see ei ole kriminaalkaristus, määrata ainult juhul, kui selleks on olemas selge ja üheselt mõistetav õiguslik alus (vt 14. detsembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-110/99: Emsland-Stärke, EKL 2000, lk I-11569, punkt 56; 11. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-210/00: Käserei Champignon Hofmeister, EKL 2002, lk I-6453, punkt 52, ning 6. aprilli

2006. aasta otsus kohtuasjas C-274/04: ED & F Man Sugar, EKL 2006, lk I-3269, punkt 15), ning seetõttu ei või seda määrata üksnes nende sätete alusel (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus SGS Belgium jt, punkt 43).

b) Valdkondlike määruste nr 822/87 ja nr 1059/83 ja määruse nr 2988/95 seotus

51 Määrusega nr 822/87 kehtestatud ladustusabi süsteemi raames tuleb märkida, et sellist abi võib anda üksnes ühenduse päritolu viinamarjavirde ladustamise korral. Lisaks antakse selle määruse artikli 32 lõike 2 kohaselt sellist abi, kui tootja on sõlminud sekkumisametiga ühe või mitu ladustuslepingut, mille kehtivus on nimetatud abi saamise eeldus.

52 Kohustuse, mis seisneb selles, et viinamarjavirre on ühenduse päritolu, täitmata jätmine on liidu õiguse sätete rikkumine, mis kahjustab liidu eelarvet, tekitades põhjendamatu kuluartikli. Selline rikkumine kuulub seega mõiste „eeskirjade eiramine” kohaldamisalasse määruse nr 2988/95 artikli 1 tähenduses.

i) Võimalus määrata karistus määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punkti b alusel

53 Mis puudutab küsimust, kas sellist eeskirjade rikkumist määruse nr 2988/95 artikli 1 tähenduses võib menetleda määruse nr 1059/83, mis on valdkondlik määrus, artikli 17 lõike 1 punkti b alusel, siis tuleb märkida, et selle artikli 17 lõikes 1 nähakse ette kahte tüüpi karistusi.

54 Selle määruse artikli 17 lõike 1 punktis a on sätestatud, et ladustusabi ei maksta, kui tootja ei täida selle määruse artikli 7 lõike 2, artiklite 15 ja 16 ning vajaduse korral artikli 10 lõike 2 alusel talle pandud kohustusi. Sellised kohustused, mis ei ole põhikohtuasjas kõne all, puudutavad sisuliselt tootja ja sekkumisameti vahel sõlmitud ladustuslepingu täitmise tingimusi ja sekkumisameti poolt läbiviidava kontrolli võimalikku takistamist selle tootja poolt ning ka nimetatud lepingu esemeks oleva viinamarjavirde ladustamise tingimusi.

55 Teiseks on nimetatud artikli 17 lõike 1 punktis b seoses tootjale sellest määrusest või ladustuslepingust tulenevate teiste kohustustega sätestatud, et nimetatud kohustuste rikkumine toob kaasa abi vähendamise vastavalt toimepandud rikkumise raskusele.

56 Sellega seoses tuleb märkida, et määrusele nr 1059/83 eelnenud määrused nägid määruse nr 1059/83 artiklile 17 vastava sättega ette üksnes üheainsa karistuse kohaldamise, mis seisnes abi lihtsas äravõtmises, ilma et oleks sõnaselgelt ette nähtud võimalust vähendada abi juhul, kui ettevõtja rikkus ühte nende määrustega ette nähtud kohustustest. Komisjoni 13. augusti 1976. aasta määruse (EMÜ) nr 2015/76 lauaveini, viinamarjavirde ja kontsentreeritud viinamarjavirde ladustuslepingute kohta (EÜT L 221, lk 20) artikli 15 lõikes 1 ja komisjoni 23. novembri 1979. aasta määruse (EMÜ) nr 2600/79 lauaveini, viinamarjavirde ja kontsentreeritud viinamarjavirde ladustuslepingute kohta (EÜT L 297, lk 15) artikli 16 lõikes 1 oli sätestatud, et „[l]epingust tulenevate kohustuste rikkumise korral, kaotab tootja õiguse abile, välja arvatud vääramatul jõul korral”.

57 Neil tingimustel tuleb nentida, et liidu seadusandja soovis määruse nr 1059/83 artiklit 17 vastu võttes erinevate karistusmääradega teha vahet ühelt poolt ammendavalt kindlaksmääratud kohustuste rikkumisel, mille puhul tuleb kohaldada karistusena abi lihtsat äravõtmist, ning teiselt poolt lepinguliste või eeskirjadest tulenevate väiksemate kohustuste rikkumisel, mille puhul on abi vähendamine vastavalt rikkumise raskusele sobivam karistus.

58 Eelnevast johtub, nagu FranceAgriMer, Prantsuse valitsus ja komisjon õigesti märkisid, et määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punktis b sätestatud karistust kohaldatakse eeskirjade eiramise menetlemisel, mis puudutavad ladustuslepingu täitmise tingimusi ja mis on leebemad kui selle artikli 17 lõike 1 punktis a osutatud rikkumised. Seevastu ei kohaldata nimetatud määruse artikli 17

lõike 1 punkti b selleks, et karistada oluliste rikkumiste eest, mis mõjutavad ladustusabi taotlemiseks esitatud ladustuslepingu kehtimist, mis omakorda seab otseselt kahtluse alla tootja õiguse saada ladustusabi.

- 59 Kui abi taotlemiseks esitatud ladustuslepingu esemeks oleva viinamarjavirde ühenduse päritolu ei ole tõendatud, siis on see asjaolu iseenesest piisav selleks, et takistada sellisest lepingust tulenevalt õiguse tekkimist ladustusabile määruse nr 822/87 alusel.

ii) Võimalus kohaldada halduskaristust või -meedet määruse nr 2988/95 alusel

- 60 Veel tuleb kindlaks teha, kas juhul, kui kohaldatavates valdkonna eeskirjades ei ole karistust ette nähtud, võib sellise eeskirjade eiramise suhtes määruse nr 2988/95 artikli 1 tähenduses kohaldada selle sama määruse alusel halduskaristust või vajaduse korral haldusmeedet.
- 61 Sellega seoses tuleb meenutada, et liidu finantshuvide kaitse kontekstis ei ole määruse nr 2988/95 artikkel 5 piisav õiguslik alus halduskaristuse kohaldamiseks, kuna karistuse kohaldamiseks peab enne asjaomase eeskirjade eiramise toimepanemist kas siis liidu seadusandja olema kehtestanud valdkonna eeskirjad, millega kõnealune karistus on määratletud, või juhul kui sedalaadi eeskirju ei ole veel liidu tasandil kehtestatud, peab selle liikmesriigi õiguses, kus eiramine toime pandi, olema ette nähtud halduskaristus (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused SGS Belgium jt, punkt 43, ning ED & F Man Alcohols, punkt 47).
- 62 Sellest tuleneb, et sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ei saa olukorras, kus valdkonna eeskirjad ja siseriiklikud õigusnormid ei näe ette sätet karistuse kohaldamise kohta, kõne all oleva „eeskirjade eiramise” suhtes kohaldada „karistust” määruse nr 2988/95 artikli 5 tähenduses.
- 63 Seega tõusetub küsimus, kas sellise eeskirjade eiramise suhtes määruse nr 2988/95 artikli 1 tähenduses saab seevastu kohaldada haldusmeedet selle määruse artikli 4 tähenduses.
- 64 Sellega seoses tuleb märkida, et kui liidu seadusandja määrab ühise põllumajanduspoliitika raames kindlaks toetuse saamise tingimused, siis ühe tingimuse järgimata jätmisest tulenev väljaarvamine ei ole sanktsioon, vaid lihtsalt seadusega sätestatud nimetatud tingimuste täitmata jätmise tagajärg (vt 24. mai 2007. aasta otsus kohtuasjas C-45/05: Maatschap Schonewille-Prins, EKL 2007, lk I-3997, punkt 47, ning 24. mai 2012. aasta otsus kohtuasjas C-188/11: Hehenberger, punkt 37).
- 65 Niisiis ei ole ebaseadusliku tegevuse abil alusetult saadud soodustuse tagasimaksmise kohustus seaduslikkuse põhimõttega vastuolus. Tuvastamine, et liidu õigusnormidest tuleneva soodustuse saamiseks vajalikud tingimused olid loodud kunstlikult, muudab igal juhul saadud soodustuse alusetuks ja selle tagastamise kohustus on seega põhjendatud (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Emsland-Stärke, punkt 56, ja 4. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas C-158/08: Pometon, EKL 2009, lk I-4695, punkt 28).
- 66 Ühise põllumajanduspoliitika raames liidu eelarvest antud abi osas on Euroopa Kohus juba leidnud, et liikmesriigi poolt igasugune kaalutusõiguse kasutamine otsustamaks, kas alusetult või eeskirju eirates antud abi tagasi nõuda või mitte, on igal juhul vastuolus nendes valdkondades kohaldatavate liidu õigusnormidega siseriiklikele ametiasutustele pandud kohustusega nõuda tagasi alusetult või eeskirju eirates makstud abi (eespool viidatud kohtuotsus SGS Belgium jt, punkt 50).
- 67 Sellest johtub, et sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kus tuvastatud eeskirjade eiramise tagajärjel ei saa leida, et ladustuslepingud sõlmiti vaidlusaluse ladustusabi saamiseks õiguspäraselt, on siseriiklike ametiasutuste kohustus kohaldada haldusmeedet määruse nr 2988/95 artikli 4 lõike 1 esimese taande tähenduses, mis seisneb selle alusetult makstud abi tagasinõudmises.

- 68 Sellega seoses tuleb täpsustada, et põhikohtuasja asjaolude kohaselt puudutab etteheidetav eeskirjade eiramine suuremat osa viinamarjavirdest, kuna kõnealusest 34 408 hektoliitrist pärineb 29 821 hektoliitrit otseselt või kaudselt äriühingult Far Vini, mida ei ole olemas, samas kui üksnes 4 587 hektoliitrit tarniti nõuetekohaselt äriühingu Cantine Trapizzo poolt.
- 69 Lisaks nähtub eelotsusetaotlusest, et nende 4 587 hektoliitri kohta sõlmiti ladustusleping, mille alusel maksti 10. märtsil 1998 abi summas 170 391,31 eurot. See kogus oli segatud viinamarjavirdega, mille tarnis äriühing Cantine Trapizzo, kuid kellele see viinamarjavirre oli tarnitud äriühingu Far Vini poolt.
- 70 Sellistel asjaoludel, kus ühenduse päritolu viinamarjavirre ei ole üksnes ühe kahest ladustuslepingu esemeks, mille kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne, võib viimane vajaduse korral järeldada, et kuna ühenduse päritolu viinamarjavirre oli segatud ühenduse päritoluta viinamarjavirdega nii, et neid ei olnud enam kontsentreerimise käigus võimalik teineteisest eristada ega eraldada, olid need kaks ladustuslepingut tervikuna vastuolus tingimusega, mis nõuab kontsentreeritud viinamarjavirde puhul, et see oleks ühenduse päritolu.
- 71 Sellest nähtub, et nagu FranceAgriMer ja Prantsuse valitsus kui ka komisjon kohtuistungil väitsid, ei saa kahe ladustuslepingu alusel õiguspäraselt tekkida õigust põhikohtuasjas kõne all olevale ladustusabile, mistõttu on siseriiklikel ametiasutustel õigus nõuda kogu Vinifrance'ile alusetult makstud abi tagasimaksmist.
- 72 Eelnevat arvesse võttes tuleb esimese küsimuse teisele osale kui ka teisele kuni viiendale küsimusele vastata, et sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas:
- ei saa määruses nr 822/87 sätestatud kohustuse, mille kohaselt peab viinamarjavirre, mille alusel tekib õigus ladustusabi saada, olema ühenduse päritolu, rikkumise korral karistamise õigusliku alusena tugineda määruse nr 1059/83 artikli 17 lõike 1 punktile b;
 - ei saa juhul, kui nii valdkonna eeskirjades kui siseriiklikes õigusnormides puudub säte, mis näeb ette karistuse kohaldamise, eeskirjade eiramise korral kohaldada „karistust” määruse nr 2988/95 artikli 5 tähenduses, ja
 - siseriiklikud ametiasutused peavad kohaldama haldusmeedet määruse nr 2988/95 artikli 4 lõike 1 esimese taande tähenduses, mis seisneb kogu alusetult makstud abi tagasinõudmises, kui on tõendatud – mille kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne –, et põhikohtuasjas kõne all olevad kaks ladustuslepingut hõlmavad mõlemad osaliselt või täielikult viinamarjavirret, mille puhul ei saa tõdeda, et see on ühenduse päritolu, ning mis segati kontsentreerimise ja ladustamise käigus ühenduse päritolu viinamarjavirdega.

Kohtukulud

- 73 Kuna põhikohtuasjade poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtutes pooleliolevate asjade üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamiseга seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Sellisel olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kus selle tulemusel, et äriühingut, mida ei ole olemas, peetakse viinamarjavirde müüjaks, ei ole võimalik tõendada selle viinamarjavirde ühenduse päritolu, ei või tootja, kes on nimetatud viinamarjavirde sellelt äriühingult omandanud, igal juhul saada nõukogu 16. märtsi 1987. aasta määruse (EMÜ) nr 822/87 veinituru ühise korralduse kohta (muudetud nõukogu 19. juuli 1988. aasta määrusega (EMÜ) nr 2253/88) alusel ladustusabi.

2. Sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas:

- ei saa määrusega nr 2253/88 muudetud määruses nr 822/87 sätestatud kohustuse, mille kohaselt peab viinamarjavirre, mille alusel tekib õigus ladustusabi saada, olema ühenduse päritolu, rikkumise korral karistamise õigusliku alusena tugineda komisjoni 29. aprilli 1983. aasta määruse (EMÜ) nr 1059/83 lauaveini, viinamarjavirde, kontsentreeritud viinamarjavirde ja puhastatud kontsentreeritud viinamarjavirde ladustuslepingute kohta (muudetud komisjoni 15. detsembri 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 2646/1999) artikli 17 lõike 1 punktile b;
- ei saa juhul, kui nii valdkonna eeskirjades kui siseriiklikes õigusnormides puudub säte, mis näeb ette karistuse kohaldamise, eeskirjade eiramise korral kohaldada „karistust” nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 2988/95 Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse kohta artikli 5 tähenduses, ja
- siseriiklikud ametiasutused peavad kohaldama haldusmeedet määruse nr 2988/95 artikli 4 lõike 1 esimese taande tähenduses, mis seisneb kogu alusetult makstud abi tagasinõudmises, kui on tõendatud – mille kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne –, et põhikohtuasjas kõne all olevad kaks ladustuslepingut puudutavad mõlemad osaliselt või täielikult viinamarjavirret, mille puhul ei saa tõdeda, et see on ühenduse päritolu, ning mis segati kontsentreerimise ja ladustamise käigus ühenduse päritolu viinamarjavirdega.

Allkirjad